

Sínodo Diocesà de Vic

2019-2023



Sínòde Diocesà de Vic

Sínòde per l'esperança

2019-2023

El Sínode Diocesà

El Sínode Diocesà representa el cim de les estructures de participació del bisbat. És un «esdeveniment de gràcia per al Poble de Déu que viu en una Església particular i que és convocat i s'aplega en el nom de Crist, sota la presidència del bisbe, per a discernir reptes pastorals, cercar junts camins a recórrer en la missió i cooperar activament a prendre les oportunes decisions en escolta de l'Esperit»¹.

El 16 de setembre del 2018 fou convocat el Sínode Diocesà, que prengué el subtítol de *Sínodo per l'esperança*. Des del seu inici, i malgrat les dificultats que es presentaren —especialment la pandèmia del coronavirus—, la iniciativa permeté de recollir des del principi fruits de conversió sinodal. Els 152 grups sinodals formats així ho manifesten tant en les seves propostes com en la vivència de l'escolta, el diàleg, la pregària i el discerniment conjunt.

Semblant experiència es va viure en l'Assemblea Sinodal: «Creients i creïbles en una Església que “té com a objectiu eixamplar encara més el regne de Déu”², aquest ha estat el marc en què s'han desenvolupat els diàlegs, amb la invocació de l'Esperit i a la llum de la

¹ Comissió Teològica Internacional, *La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església*, núm. 78.

² Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica sobre l'Església, *Lumen gentium*, núm. 9.

Paraula en totes les sessions de l'assemblea. Hem estat més de noranta persones, entre els membres sinodals i el personal tècnic i de servei, els qui hem experimentat la bellesa de la comunió, la calidesa de la fraternitat, la meravella de l'escolta mútua, la simfonia de la veritat en les aportacions diverses, la unció de la pregària; certament l'Esperit Sant s'ha vessat com pluja suau en els cors dels qui hi hem participat»³.

Ara el bisbe diocesà «recull les abundants aportacions dels grups sinodals i de l'assemblea per tal de donar una paraula de missió i d'esperança a la nostra Església de Vic»⁴ i promulga els decrets sinodals.

³ Bisbe Romà, glossa: *Acabada l'Assemblea Sinodal, prosseguim el camí*, 5 de febrer del 2023.

⁴ *Ibídem*.

Context cultural i religió

El Sínode Diocesà es desenvolupa en un context històric caracteritzat per un canvi d'època, amb una situació nova en la història; un canvi social profund que demana una mirada també profunda a la realitat.

Reflexions sobre aquest context eren exposades en l'Assemblea Sinodal per part d'un dels ponents assenyalant alguns elements de l'escenari actual de la nostra societat que eren rellevants per a les deliberacions sinodals.

S'hi descrivia la nostra societat com un «mosaic». En els darrers seixanta anys s'han esdevingut tants canvis que les diferents generacions, tant de creients com de no-creients, tenen una manera d'entendre la fe i la no-fe fruit de les idees i influències experimentades en cada moment històric. La velocitat dels canvis ha estat tan vertiginosa que la distància mental, cultural, educativa, lingüística entre els més grans i els qui estan naixent o creixent és immensa.

Certament, Déu ha deixat de ser present en el cor de moltes persones, especialment a Occident i en les seves àrees d'influència. Catalunya ha estat una de les regions en què els efectes i la duresa d'aquest procés —passar d'una societat globalment cristiana a una societat al marge de l'Església i de la fe— ha estat més ràpid i profund. El món sagrat en què

vivien molts dels nostres avantpassats s'ha esvaït. La secularització de pobles i ciutats en el darrer terç del segle passat, com un vent furiós, ha anat esguerdant progressivament aquell món i ha fet desaparèixer organitzacions i pràctiques religioses que marcaven el model de vida dels nostres avantpassats.

Però la negació de Déu havia començat molt abans: s'havia fet des de la filosofia —els «mestres de la sospita»—, era un ateisme ideològic i intel·lectual, que progressivament anà instal·lant-se en la vida quotidiana del segle XX. Amb aquest ateisme, l'Església intentà de dialogar-hi en el Concili Vaticà II. De fet, es tractava d'uns ateus i uns creients que s'assemblaven molt. Era l'ateisme d'una generació amb arrels cristianes, d'una generació que es feia grans preguntes, que ara semblen silenciades; un ateisme que es feia càrrec de les ferides del món, que substituïa la salvació cristiana per processos revolucionaris, per moviments de massa entorn de grans ideologies. I d'aquell ateisme amb el qual es dialogava —filosòfic, ideològic, artístic, educatiu, universitari, d'escriptors i de les elits culturals i polítiques— s'ha passat a un ateisme quotidià i pràctic, una «apostasia silenciosa», com digué sant Joan Pau II; un ateisme de carrer en què cada aspecte de la vida quotidiana es desenvolupa al marge de Déu; un ateisme alimentat per la societat de consum, l'oci de masses i la pèrdua d'interès pels temes religiosos. Així ens trobem amb alguns cristians de nom —cada cop menys— però ateus pràctics.

La pluja fina de les ideologies i la indiferència ha amarat l'humus on creixen les noves generacions. I en aquest humus l'Església catòlica passa per dificultats greus. Hi ha ateus explícits, altres d'indiferents, altres en qui la fe cristiana no és més que una capa de pintura superficial. A molts no els sembla malament que hi hagi parròquies i esglésies, però no tenen cap mena d'interès a acostar-s'hi.

Un altre factor determinant de l'estat actual és el trasbals que pateix la institució familiar. Alguns diran que ha estat transformada; altres, destruïda. La família ja no és el lloc

del despertar en la fe, la transmissió generacional de les creences cristianes s'ha trencat, fins i tot per a la gran majoria dels nens i nenes que encara estan apuntats a catequesi, que tampoc no han despertat a la fe. Avui la institució familiar és trencada, inestable i en contínua transformació i no se sap gaire cap on va, però en molts casos ha deixat de ser una «escola d'humanitat». El valor del projecte sòlid, el sacrifici, la donació, els compromisos irrevocables són cada dia més absents. Les repercussions d'aquesta crisi són greus i d'abast insospitable.

La nostra és una societat menys càlida, menys humana. Això es nota en les relacions personals, laborals i econòmiques; en models de vida que empenyen a l'individualisme i acaben en una cultura del descartament de moltes persones, com denuncia el papa Francesc. Aquest procés s'ha accelerat des de la pandèmia: la gent té menys paciència, hi ha més violència. S'han publicat estudis de com la pandèmia ha modificat la personalitat: més introversió, menys amabilitat i menys responsabilitat.

Tenim un món que ha anat superficialitzant-se en interessos, passions i on els instints són promoguts sense fre pels mitjans de comunicació, les plataformes publicitàries, la música, les sèries televisives i tot el món de les xarxes socials: cada cop més imatge (pensem en Instagram), amb una hipersexualització de l'aspecte i de les relacions a una edat cada cop més primerenca, i cada cop menys text, menys reflexió i menys autocrítica (pensem en Twitter). Hi ha una exaltació del materialisme i de l'individualisme. I tot, amanit amb un clima de poca esperança: el món s'acaba (ecoansietat amb la situació del planeta), la humanitat no val la pena (la natalitat està enfonsada: avui a Espanya hi ha menys naixements, en nombre absolut, que en els tres anys de la guerra civil, amb una població molt superior).

Però la condició humana és la que és, i així és normal que aquest món fred, individualista, agressiu, sense grans explicacions, no doni satisfacció a molta gent. Hi ha moltes persones

amb nombroses ferides, en l'àmbit del sentit, de l'afectivitat... La set de respostes i de sentit, sens dubte, a vegades aflora, i encara més quan apareixen els moments de vulnerabilitat: fracàs, malaltia, mort.

D'aquesta set sorgeix amb força una nova religiositat que s'expressa en molts àmbits. És moda parlar d'espiritualitat, d'interioritat, de transformació personal. Apareixen les pràctiques orientals, l'ecologisme amb llenguatge religiós, el món de la «nova era», de les energies i de l'espiritualitat sense Déu. Aquestes activitats s'estan escampant pels nostres pobles i ciutats. Circulen els llibres d'autoajuda, hi ha moviments de fugida de l'urbanisme (el neoruralisme), d'exaltació exacerbada dels animals com a substituïts d'una humanitat que es considera malvada (avui a Espanya hi ha més llars amb gossos que llars amb fills).

Al mateix temps es constata, en general, que la nostra Església catòlica no connecta amb aquestes necessitats dels nostres contemporanis. Dues dificultats afegides són l'anticlericalisme de velles arrels, però que és transversal en la nostra societat, i les gravíssimes culpes produïdes, com els escandalosos casos de pederàstia, tan present en les notícies sobre l'Església, que no s'han afrontat correctament —com han reconegut els papes Benet XVI i Francesc— i que són pluja àcida per a la pastoral de les persones alienes a la fe.

Respecte a les parròquies de la diòcesi, s'assenyala que en les nostres esglésies cada cop hi ha més bancs buits (en alguns pobles ja fa decennis que no es veuen a la missa dominical ni famílies amb nens ni joves). La pandèmia ha accelerat la caiguda de la pràctica religiosa. No som capaços d'omplir els temples com en el passat ni de convocar els oficients del futur: les vocacions sacerdotals i religioses són escasses o escassíssimes des de fa seixanta anys.

Hi ha un degoteig de tancaments de cases religioses. Les nostres comunitats parroquials, en gran part, són incapaces d'engendrar nous membres. El voluntariat (sagristans, catequistes, directors de cant, visitadors de malalts, escolans) està envellit, minvat o directa-

ment ha desaparegut. Els moviments laicals del postconcili estan en hores baixes o han passat a la història. Els seglars vinculats a moviments i carismes que cresqueren durant el pontificat de sant Joan Pau II també passen dificultats. Hi ha una actitud de desànim o, a vegades, de trinxera, de batalla o de resistència.

Si anem al cristianisme sociològic, podem observar com la caiguda ha estat accelerada en les celebracions del matrimoni, per diversos motius; no és sols una qüestió religiosa. Baixa també el nombre de baptismes, de primeres comunions i de confirmacions.

Pel que fa a les exèquies, on fins fa no gaire el ritu catòlic tenia pràcticament l'exclusiva, van augmentant notòriament les cerimònies civils o simplement els comiats sense cerimònia; és un fenomen nihilista que ha aparegut des de la pandèmia: de l'hospital al nínxol o a l'urna, sense vetlla ni manifestacions de dol.

Des de l'any 2000, per posar un número rodó, han anat arribant onades d'immigrants extracomunitaris, també catòlics però de contextos eclesials molt diferents. La tendència d'aquests nouvinguts és adaptar-se a l'ambient; per això la integració eclesial ha tingut resultats desiguals.

Les manifestacions populars de Nadal i Setmana Santa estan bastant desfigurades des del punt de vista religiós: la missa del gall ja no sol omplir les esglésies, les caramelles ja no es refereixen a la resurrecció de Jesús.

L'Església no desapareixerà, en el nostre territori, però s'ha de ressituar. No perdem l'esperança! En aquest context també hi ha famílies, persones soles, parròquies i altres elements d'irradiació cristiana. Sorgeixen iniciatives de nova evangelització. Tots sabem de llocs on els immigrants catòlics s'han pogut integrar. Semblantment, intuïm que hi ha persones que, si el «vent social i cultural» fos una mica més favorable, tornarien o vindrien a les nostres

comunitats, suposant que aquestes fossin acollidores i vives. En el fons, hi ha molta més fe de la que coneixem públicament; potser, això sí, viscuda més individualment que comunitàriament. Tots coneixem històries de benedicció i de conversió, de famílies cristianes, de ciutadans del segle XXI que han après a viure la fe catòlica en aquest context.

Les dificultats hi són, estan a l'arrel de la convocatòria del present Sínode. Les nostres estructures eclesials (tant les humanes com les materials) no estan adaptades a aquest context; són més pensades per a esperar, per a rebre, per a atendre, que no pas per a sortir i proposar. Són pensades per a una majoria que ja no existeix, no per a una «minoria creativa» a construir.

El principal motiu d'esperança del context descrit és que Déu hi és, ens acompanya i continua tocant els cors. En una situació complexa, amb les seves tensions i contradiccions, som cridats a «escutar a fons els signes dels temps i interpretar-los a la llum de l'Evangelí⁵».

⁵ Constitució *Gaudium et spes*, sobre l'Església en el món contemporani, núm. 4.

Crònica del Sínode Diocesà

2017

Durant la missa crismal de l'11 d'abril del 2017 el bisbe Romà va expressar el seu desig de convocar el Sínode Diocesà: «En el meu cor de bisbe, de pastor de l'Església de Vic, neix, amb temor i amb respecte, la crida a convocar un Sínode Diocesà, com una necessitat per a la nostra Església en aquest tombant de la història de la nostra terra. Un sínode que aculli la crida del sant pare Francesc a posar tota la realitat de la nostra pobra Església al servei de l'evangelització, de l'anunci salvador i alliberador de Crist».

2018

Després d'escoltar el Col·legi de Consultors, el Consell Presbiteral, el Consell Diocesà de Pastoral, així com els arxiprestos, el bisbe Romà va convocar el Sínode Diocesà, mitjançant el decret 12/18 signat a la catedral basílica de Sant Pere de Vic el dia 16 de setembre del 2018. El Sínode Diocesà és una assemblea eclesial convocada pel bisbe i oberta a la participació de tota la comunitat cristiana, per a discernir, escoltant l'Esperit Sant, els reptes pastorals que es presenten avui; és expressió de l'Església que sempre és sinodal; és l'ins-

trument per excel·lència per a ajudar el bisbe en la determinació de les normes necessàries pròpies de l'Església local.

2019

Atès que per a celebrar el Sínode Diocesà cal formar una comissió per als treballs tal com disposen els canons 460-468 del Codi de Dret Canònic, per Decret 1/19 es constituí la Comissió del Sínode, sota la presidència del bisbe, composta pels membres següents:

Mn. David Compte Verdaguer, vicari general; Mn. Pere Oliva March, vicari episcopal per a l'acció pastoral i el clergat; Mn. Jaume Casamitjana Vilaseca, vicari episcopal per a l'evangelització; Mn. Xavier Bisbal Talló, Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, Sr. Rufi Cerdán Heredia, Sra. Maria Font Montanyà, Mn. Enric Garcia López, P. David Guindulain Rifa, S.I.; Sr. Víctor Kúppers, Sra. Anna Lleyda Tierz, Mn. Joan Mir Tubau, Sr. Remigi Palmés Combalia, Sra. Sara Palmés Santamaria, Mn. Josep Maria Riba Farrés, Sr. Josep Maria Sucarrats Vilà.

La Comissió del Sínode començà el seu treball el dissabte 2 de març del 2019; en aquesta primera reunió es va prendre consciència del camí sinodal, les possibles formes d'organitzar-lo, la seva temporalització i les actituds de fons.

Durant les reunions següents, fins a un total de quinze, la Comissió del Sínode va dur a terme les funcions encomanades a través de l'escolta, el diàleg i la pregària. Les seves competències serien col·laborar amb el bisbe en la programació i realització de les accions necessàries per a la preparació, organització i supervisió de tota l'activitat sinodal, amb les facultats següents:

- a) Elaborar les propostes de programació per a les diverses fases del Sínode i les possibles modificacions i programes complementaris.

- b) Elaborar el Reglament del Sínode Diocesà.
- c) Donar el seu parer sobre els documents de treball per als grups sinodals i l'assemblea sinodal.
- d) Examinar, amb vista a la seva harmonització doctrinal i pedagògica, els projectes de documents de treball elaborats per les subcomissions.
- e) Orientar i animar els responsables del funcionament del Sínode, de manera especial els sacerdots.
- f) Distribuir els materials de treball i altres recursos.
- g) Portar el registre dels grups sinodals.
- h) Encomanar a la secretaria general els assumptes pertinents quan estigui constituïda l'assemblea del Sínode.
- i) Donar el parer sobre les qüestions que se sotmetin a la seva deliberació.

Per tal de facilitar el treball es van crear diferents subcomissions: Continguts, Espiritual i litúrgica, Nous llenguatges i dinamització, Comunicació, Jurídica i Coordinació-Secretaria. S'acordà que el Sínode Diocesà se celebraria durant els següents tres anys i que portaria el subtítol de «Sínode per l'esperança». D'igual manera es van detallar les fases en què es desenvolupa un sínode diocesà:

- a) Decret de convocatòria (UN)
- b) Fase prèvia: comissió preparatòria i reglament
- c) Fase de preparació del Sínode
 - Preparació espiritual, catequística i informativa
 - Consulta a la diòcesi: grups sinodals (TOTS)
 - Definició de les qüestions
- d) Fase sinodal: assemblea (ALGUNS)
- e) Decrets i declaracions (UN)
- f) Recepció i posada en pràctica (TOTS)

Un cop elaborat el Reglament del Sínode Diocesà, la Comissió del Sínode es va centrar en l'organització de la fase de preparació de l'esdeveniment. Aquesta fase comprèn els treballs orientats a facilitar la determinació de les qüestions que han de ser proposades a les deliberacions sinodals, procurant que les diverses instàncies diocesanes i iniciatives apostòliques presents al bisbat hi estiguin implicades. Per aquest motiu hom va convidar de bon principi tots els fidels, clergues, religiosos i laics, i en particular els monestirs de vida contemplativa, a pregar pels fruits del *Sínode per l'esperança*.

Així mateix, hom procurà d'informar sobre la naturalesa i la finalitat del Sínode i sobre l'àmbit de les deliberacions sinodals, subratllant que la participació dels fidels en els treballs sinodals és expressió visible i plena de la comunió i de la responsabilitat de tots i és condició essencial, sense la qual no hi hauria sínode.

Per això, durant l'últim trimestre de l'any 2019 van celebrar-se deu presentacions, una en cada arxiprestat, en les quals tots els fidels foren convocats a participar en el Sínode Diocesà. Durant aquest període, els fidels amb desig de participar-hi es van organitzar i inscriure com a grups sinodals. Acabades les inscripcions, es comptaven 152 grups sinodals, amb un total de 1.335 persones inscrites. Cada grup sinodal escollia el seu coordinador, com preveu el Reglament en l'article 47: en la primera reunió, cada grup sinodal triarà un coordinador i/o secretari, que tindrà la funció de convocar les reunions, canalitzar el diàleg i coordinar i promoure el treball del grup.

2020

La Comissió del Sínode va elaborar uns materials per a facilitar el treball dels grups sinodals en la seva tasca d'escolta, diàleg, pregària i discerniment a la llum de l'Esperit Sant, proposant un camí ple d'esperança per fer junts, sortint de les zones de confort i, així,

obrint els ulls a nous camins per als cristians dels pròxims anys. L'itinerari proposat constava de les etapes següents:

- a) Equipatge: actituds per al viatge
- b) Etapa I: Persona i societat
- c) Etapa II: Jesús
- d) Etapa III: Església
- e) Etapa IV: Missió

Durant les dues darreres setmanes de gener del 2020 van tenir lloc les sessions per a coordinadors de grups sinodals; en les trobades es presentaven els primers materials i es donaven orientacions amb vista a la preparació i desenvolupament de les reunions de treball dels grups sinodals.

Els materials eren pensats per a ajudar cada grup a posar-se en camí amb l'equipatge idoni; les actituds a construir i mantenir vives (mirada, escolta, pregària, discerniment i conversió) a fi d'aconseguir les aportacions més enriquidores per a l'Església diocesana d'avui cercant la voluntat de Déu. Cada grup acollia les propostes de material i les adaptava a la seva realitat concreta per a trobar el seu estil propi.

A principis del mes de març del mateix any es van distribuir els materials de la primera etapa: «Persona i societat». Va ser en aquest mateix mes que es feu present arreu l'emergència sanitària arran de la pandèmia del Covid-19. Moltes persones es van infectar i malauradament moltes també ens van deixar. Les mesures d'aïllament social feren molt difícil tirar endavant el treball dels grups sinodals; la modalitat de trobades virtuals esdevingué una realitat en molts àmbits de la vida social. En aquest difícil context es van adaptar els materials a la realitat present. També el calendari del Sínode Diocesà es veié afectat per la pandèmia i la fase de consulta als grups sinodals s'amplià

fins al maig del 2022. Cal destacar la perseverança de tants grups enmig d'una situació veritablement complicada.

Hom va encoratjar tots els grups a la reflexió i al discerniment, en un moment en què les circumstàncies feien especialment rellevant aquest exercici i l'etapa que ocupava els grups en el seu camí sinodal era «Persona i societat». La situació feia emergir de manera més visible les necessitats fonamentals dels individus i de la comunitat. De fet, va constituir una oportunitat per a aprofundir en aquest discerniment i trobar, a la llum de l'Esperit, camins per a portar l'esperança que tenim com a Església, com a creients i deixebles de Jesucrist.

És cert que el confinament va provocar una aturada en el ritme dels grups sinodals, però el Sínode com a tal continuava viu. Alguns grups no pogueren tirar endavant per les dificultats i circumstàncies de la seva realitat; en canvi, molts altres pogueren anar avançant i agafant ritme a poc a poc en aquest procés per a discernir quina és la voluntat de Déu especialment en un moment de la història en què l'esperança era més necessària que mai.

A l'inici de curs pastoral es va reprendre el treball dels grups sinodals. «Enmig de les presents circumstàncies continuem el nostre camí sinodal», deia el bisbe Romà en el missatge del mes de setembre en un dels diversos vídeos que adreçava als fidels. En aquest començament de curs incert, adreçava unes paraules de coratge i esperança, recordant que l'Església de Vic estava immersa en el Sínode Diocesà.

2021

El mes de febrer de l'any 2021 s'enviaren els materials a tots els grups sinodals inscrits en el *Sínode per l'esperança* corresponents a la segona etapa: «Jesús». Amb l'objectiu de tornar a descobrir Jesucrist i preguntar-se qui és i quina rellevància té en la vida de tots,

en les nostres comunitats, en la societat, es va proposar un itinerari a través de les pàgines del llibre de treball que es feu arribar a tots els qui formaven part d'un grup sinodal arreu de la diòcesi.

A l'octubre del mateix any es van lliurar els materials de treball corresponents a la tercera etapa del camí: «Església». L'objectiu d'aquesta etapa era discernir com hauria de ser l'Església diocesana del tercer mil·lenni, a la llum de l'Esperit Sant, per tal d'avançar en el camí de fe i ajudar que Jesús ressuscitat, motiu de la joia i esperança que tenim, ho sigui també per a tots els habitants dels nostres pobles i ciutats.

Providencialment, aquesta tercera etapa va coincidir amb la convocatòria del Sínode que va fer el papa Francesc a l'Església universal, el lema del qual era «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió». El procés es va iniciar solemnement els dies 9-10 d'octubre del 2021 a Roma i el 17 d'octubre següent a cada Església particular; un camí sinodal que es nodriria, ben segur, de les experiències i aportacions dels grups del nostre Sínode Diocesà.

2022

El mes de febrer de l'any 2022 es lliuraren els materials de la quarta etapa: «Missió». Aquesta seria l'última etapa de la fase de consulta als grups sinodals.

Després de cada etapa els grups sinodals feien les seves aportacions al servei de secretaria del *Sínode per l'esperança*. Ara bé, en aquesta quarta i darrera etapa les aportacions serien les conclusions finals dels grups sinodals per a respondre als reptes de l'Església diocesana, amb propostes concretes d'accions i processos que es veia convenient d'iniciar o empenyer per a fer realitat la missió encomanada.

Durant els mesos següents fins a finals del mes de maig del mateix any, es van anar rebent les aportacions dels grups, que foren nombroses i molt enriquidores. El seu treball d'escolta i diàleg, de pregària amb la Paraula de Déu i de discerniment a la llum de l'Esperit Sant va donar fruits abundosos.

Seguidament i a partir de les aportacions fetes per cada grup, la Comissió del Sínode va elaborar un document de treball conjunt, anomenat *Instrumentum laboris*, amb les qüestions sobre les quals versarien els diàlegs de l'Assemblea Sinodal. Dins l'estructura d'aquest document es van disposar les qüestions i aportacions segons el lema «Creients i creïbles». Creients, perquè es refereixen al que creiem, com celebrem, les relacions entre creients, la comunió eclesial i la participació de tots en la missió. Creïbles, perquè es parteix de les aportacions sobre el testimoniatge i compromís de la nostra Església i les nostres comunitats, membres com som d'una Església que «té com a objectiu eixamplar encara més el regne de Déu» (LG, 9) i participants de la missió de l'Església enmig dels nostres pobles i ciutats (evangelització i caritat).

El 15 de juliol del 2022 el bisbe Romà signà el Decret de Constitució de l'Assemblea Sinodal del Sínode Diocesà (Decret 22/2022), que, sota la seva presidència, era formada pels membres següents:

Sra. Montserrat Alavedra Farell, Sra. Yolanda Albarrán Ruiz, Sr. Ramon Anfruns Prat, Gna. Maria Dolors Arqués Capdevila, P. Adrián Apóstol, Mn. Agustín Arrubla García, Sra. Irene Autet Erra, Sr. Ramon Besora Torradeflot, Mn. Xavier Bisbal Talló, Sr. Pere Carcolé Cabré, Sr. Román Carreras Sáez, Mn. Jaume Casamitjana Vilaseca, Sr. Jaume Casanellas Claramunt, Mn. Jordi Castellet i Sala, Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, Sr. Rufí Cerdán Heredia, Mn. David Compte Verdaguer, Mn. Isidre Costa Clos, Mn. Joan Costa Pregonas, P. Antoni Costa Vall-Ilovera, CMF, Gna. María Isabel Diez García, Mn. Ramon Donada Madirolas, P. Alejandro Enríquez Islas, MJ; Sra. Empar Escalé Matavacas, Sra. Maria Estany

Esparó Valldaura, Gna. Luciana Farfalla Salvo, Mn. Eduard Flores Serradell, Sra. Maria Font Montanyà, Mn. Enric Garcia López, Mn. Jaime García Noriega, Mn. Florenci Gras Santolari, P. David Guindulain Rifà, SI; Sr. Ramon Guzmán Salgueda, Mn. Gregoire Hakizimana, Mn. Jean Hakolimana, Mn. Fulgence Hitayezu, Sra. Montserrat Illa Lligoña, P. Helin John, CMF; Sr. Brahim Laarbi Varela, Sra. Anna Lleyda Tierz, Sr. Salvador Mallofré Barrera, Sr. Carles Martí Pons, Sr. Josep Martínez Melgares, Mn. Josep Maria Mas Busqué, Sra. Maria Masats Surinyach, Sr. Joan Mateu Solé, Sra. Pilar Mayans Casas, Sr. Pablo Millán Martínez, Mn. Joan Mir Tubau, Sr. Abel Miró Comas, P. Josep Morros Castelltort, SchP; Mn. Aloys Murwanashyaka, Mn. Jean de Dieu Ndizeye, Mn. Marcel Nsanzineza, Mn. Fidèle Ntawizera, Sra. Maria Carme Oliva Castaño, Mn. Pere Oliva March, Sr. Antoni Ortega Martín, Sr. Jordi Pallarès Miserachs, Sr. Frederic Palmés Combalia, Sr. Remigi Palmés Combalia, Sra. Olha Pavlyshyn, Sra. Glòria Pons Puigcorbé, Sr. Oleh Ponur, Sr. Pere Prat González, Mn. Joan Prat Jorba, Sr. Josep M. Pratsobrerroca Matavera, Mn. Josep Maria Riba Farrés, Sra. Maria Rosa Ricart Rial, Mn. Pere Roig Cantón, Mn. Josep Ruaix Vinyet, Mn. Josep Sala Subirana, Mn. Jorge Luís Salas Barriga, Sr. Josep Salat Mestres, Sra. Silvia Sanabria Juárez, P. Francesc M. Sánchez Mogena, OFMCap; Mn. Joan Sanglas Banús, Sr. Jordi Serra Macià, Sra. Maria Teresa Serradell Quer, Sra. Montserrat Sucarrats Tarrés, Sr. Josep Maria Sucarrats Vilà, Sra. Dolors Suriñach Aguilar, Sr. Xavier Tarré Freixas, Mn. Joan Torra Bitlloch, Gna. Agnus Dei Torres Segura, Sra. Trinidad Valenzuela Serrano, Sra. Mireia Vidal Buxeda, Sra. Conxita Vilalta Soldevila, Sr. Josep Maria Vilar Padrisa, Sr. Pere Vilarrasa Tanyà.

El dia 18 de setembre del mateix any, a la catedral de Sant Pere de Vic, els membres van prestar el degut jurament i quedà formalment constituïda l'Assemblea Sinodal.

La primera sessió de treball, de les vuit establertes prèviament en el calendari, va tenir lloc el dia 1 d'octubre del 2022. Aquests treballs de deliberació es feien en jornades que començaven a les nou del matí i s'allargaven fins a les vuit del vespre, amb moments d'escolta, diàleg, pregària i convivència. Es van viure en un clima de fraternitat i il·lusió, conscient tothom de la importància de l'ocasió i del moment de gràcia per a la diòcesi.

L'*Instrumentum laboris* era el document que servia de base a les tasques de l'Assemblea Sinodal. Amb el lema «Creients i creïbles en una Església que “té com a objectiu eixamplar encara més el regne de Déu” (LG, 9)», constituïa el marc de les qüestions a tractar, cadascuna de les quals era introduïda per un sinodal designat per a tal fi. Després de la introducció o ponència, s'obrien els torns de paraula, es recollien les conclusions i es votaven; sempre amb la invocació de l'Esperit i a la llum de la Paraula en totes les sessions.

2023

Les deliberacions es van acabar el dia 28 de gener de l'any 2023, quan tingué lloc la darre-ra sessió de l'Assemblea Sinodal. Va ser encomiable l'esforç de tots els membres sinodals en la perseverant assistència a les jornades, d'extensa durada, i en el treball fet en comunió, participant junts en la missió comuna de l'Església diocesana.

El procés del *Sínode per l'esperança* continuava endavant. El document final de les deliberacions es lliurà al bisbe, el qual, després d'escoltar tothom i valorar les conclusions de tot el treball sinodal, discerneix i subscriu les directrius que prendrà l'Església de Vic i n'aprova l'aplicació.

Ha estat un llarg recorregut realitzat des de la convocatòria del Sínode Diocesà el 16 de setembre del 2018, durant el qual s'ha pogut experimentar l'acció silenciosa però real i constant de l'Esperit Sant com a gran animador de tot.

DECRETS SINODALS

Creients i creïbles, membres
d'una Església que «té com a
objectiu eixamplar encara més
el Regne de Déu»⁶.

⁶ Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica sobre l'Església, *Lumen gentium*, 9.

Creients

CONVERSIÓ I DISCERNIMENT DE LA VOLUNTAT DE DÉU

1.— Exhorto a una autèntica conversió del cor de cada un dels membres de la nostra Església diocesana, la qual demana un canvi de mentalitat des de Crist i en Crist en la lluita diària. La crida a la conversió forma part del primer anunci evangèlic de Jesús: *S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova*⁷. La primera actitud necessària per a una veritable conversió comunitària i eclesial és la conversió personal. El fonament de la conversió que ens demana el Senyor en la nostra Església de Vic, en aquest tombant de la història, és la conversió personal dels seus membres.

2.— Que es disposi que la manera ordinària de tractar els temes pastorals i altres de referents a la vida eclesial, en tots els àmbits de comunió de la nostra Església diocesana, sigui «sinodal»: el discerniment de la voluntat de Déu, amb la invocació de l'Esperit Sant, l'escolta de la Paraula, el diàleg i l'escolta mútua; servant sempre, però, la seva forma de presa de decisions, segons la naturalesa pròpia dels organismes (consells, reunions, juntes...).

⁷ Mc 1,15; Mt 4,17.

UNITES PER UNA SOLA FE

- 3.—** Que s'afavoreixi i potenciï en tota activitat eclesial la centralitat de Crist i el trobament amb ell, que viu entre nosaltres.
- 4.—** Que es duguin a terme activitats d'acompanyament espiritual que afavoreixin una trobada profunda amb Crist per a esdevenir més clarament deixebles missioners seus.
- 5.—** Que es redescobreixi el Credo, formulació de la nostra fe cristiana, en aquest temps d'increença i relativisme.
- 6.—** Que cada cristià estimi, reciti i experimenti la llum i la força que brollen del Credo.
- 7.—** Que en la catequesi els infants, adolescents, joves i catecúmens coneguin i aprofundeixin la nostra fe mitjançant els articles del Credo.
- 8.—** Que en les celebracions cristianes, especialment quan són amb infants, es canti el Credo per a afavorir-ne la memorització.
- 9.—** Que s'asseguri un aprofundiment contrastat de la fe cristiana a l'hora de donar un encàrrec eclesial, sobretot de formació i litúrgic (catequista, professor de religió, lector, ministre extraordinari de la comunió...).
- 10.—** Que en el lliurament de l'encàrrec eclesial es faci, per part dels receptors, la professió de la fe cristiana i que s'expliqui en la celebració la relació profunda entre l'encàrrec o missió i la nostra fe.

A L'ESCOLTA DE LA PARAULA DE DÉU

11.— Que cada creient tingui la seva bíblia personal per a fer-ne lectura orant, atesa la importància de la Paraula de Déu per a la vida del cristià.

12.— Que en totes les parròquies i comunitats se celebri el Diumenge de la Paraula (el tercer diumenge del temps ordinari)⁸.

13.— Que en les parròquies es potenciïn els grups de lectura i aprofundiment de la Bíblia, sempre en el marc del Catecisme de l'Església Catòlica⁹. Que en la mesura possible se segueixi el mètode de la *lectio divina*¹⁰, el qual permet de llegir, meditar, pregar i dur a la vida quotidiana la Paraula.

14.— Que en cada parròquia i comunitat hi hagi, en la mesura possible, un equip permanent de lectors, a fi de tenir cura de la litúrgia de la Paraula en la celebració de l'Eucaristia, així com en altres celebracions. Que els lectors rebin una formació adequada, tant per al coneixement de la sacralitat de la Paraula proclamada i la seva característica literària, com, evidentment, per a la bona proclamació amb la dignitat que li és pròpia¹¹.

15.— Que s'estudiï, es projecti i es realitzi una adequada presència de l'Escriptura en els mitjans de comunicació, tant escrits com audiovisuals; amb especial interès pel que fa a les xarxes socials o recursos afins, des dels serveis de comunicació del bisbat, com també des dels parroquials i comunitaris, perquè *la Paraula de Déu és viva i eficaç*¹².

⁸ Francesc, *Motu proprio Aperuit illis*.

⁹ Cf. Catecisme de l'Església Catòlica, 80ss.

¹⁰ Benet XVI, *Verbum Domini*, 86-87.

¹¹ Constitució *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, 29.

¹² He 4,12.

16.— Que les homilies dels ministres, en les celebracions litúrgiques, serveixin per a desvetllar la set de la Paraula de Déu en els qui l'escolten. Les homilies no són pròpiament una meditació o una catequesi, sinó un «reprendre el diàleg, que ja està entaulat, entre Déu i el seu poble, mitjançant la Paraula»¹³.

17.— Que els predicadors, els quals «han de conrear una gran familiaritat personal amb la Paraula»¹⁴, es preparin i s'esforcin a fi que, en qui els escolti, sorgeixi el desig que la Paraula s'hi faci vida.

QUE CELEBREN EL DIUMENGE I VIUEN DE L'EUCARISTIA

El diumenge i l'Eucaristia

18.— Que esdevingui tasca prioritària de tota la comunitat eclesial redescobrir el diumenge en tots els seus vessants: *dies Domini* —celebració de l'obra del Creador; *dies Christi* —el dia del Senyor ressuscitat i del do de l'Esperit; *dies Ecclesiae* —l'assemblea eucarística, centre del diumenge; *dies hominis* —el dia de l'alegria, del descans, de la solidaritat; *dies dierum* —la festa primordial, reveladora del sentit del temps¹⁵.

19.— Que en tots els àmbits de pastoral es fomenti la sensibilització, des de la catequesi, la formació i la predicació, sobre la centralitat de la missa dominical unida als altres elements distintius del diumenge cristià.

20.— Que la catequesi d'infants i joves vagi unida, si és possible, a la celebració del diumenge, que té com a centre la missa dominical. Cal educar els qui participen en la catequesi en

¹³ Francesc, *Evangelii gaudium*, 137.

¹⁴ Benet XVI, *Verbum Domini*, 80.

¹⁵ Joan Pau II, *Dies Domini*.

el ritme propi de la comunitat cristiana: diumenge rere diumenge ens reunim per celebrar l'Eucaristia; sense oblidar la importància de les festes de precepte (Nadal, l'Assumpció, Tots Sants, la Immaculada...).

21.— Que l'Eucaristia dominical i la de les festes de precepte sigui desitjada i cercada per tot cristià¹⁶.

22.— Que en tots els arxiprestats, ciutats i pobles es faci una distribució de les celebracions de l'Eucaristia dominical que afavoreixi la millor participació dels fidels i expressi la naturalesa de l'assemblea eclesial. Les parròquies petites, tant en l'àmbit urbà com en el rural, tenen el mateix dret a la celebració de l'Eucaristia que les més grans. Que es valori la possibilitat de les celebracions úniques en cada parròquia o comunitat, com a expressió i visualització de tota la comunitat cristiana.

23.— Que les comunitats amb un nombre de participants habituals en la missa dominical exigui (podríem prendre com a xifra indicativa la dels dotze apòstols) vagin entenent la necessitat de la participació en altres comunitats veïnes. Hem de fer tots un esforç per redescobrir, més enllà de les fronteres parroquials, la presència de l'Església on es reuneix el poble de Déu per celebrar l'Eucaristia presidida pel sacerdot de Crist.

24.— Que tota parròquia visqui, en la comunió i l'estima, l'acolliment dels germans que provenen d'altres parròquies, de tal manera que se sentin en comunitat i participin en la celebració com a membres actius. L'acolliment implica també la disponibilitat a rebre els dons dels germans que venen d'altres comunitats per a la celebració de l'Eucaristia, així com en altres activats de la vida parroquial.

¹⁶ Cf. Catecisme de l'Església Catòlica, 2178.

25.— Que les parròquies afavoreixin la celebració de la missa dominical i patronal en les comunitats més petites, en els dies assenyalats i importants d'aquestes parròquies; i també fent-s'hi presents.

26.— Que les comunitats de religiosos i religioses visquin amb aquest mateix esperit la celebració de l'Eucaristia dominical: si és possible, celebrant-la en les comunitats parroquials, i si, per raó de la clausura papal o per altres raons això no es pot fer, l'han de celebrar en un horari de bon matí, a fi que els preveres puguin servir també comunitats parroquials.

Litúrgia, ministeris i celebració

27.— Que se celebri tota la litúrgia cristiana segons la reforma autèntica del Concili Vaticà II. La celebració cristiana és presidida per un ministre ordenat amb la participació de tota l'assemblea, cadascú segons el ministeri i carisma propis. La correcta celebració litúrgica aporta per ella mateixa la formació adient. El president de la celebració ha de vetllar per l'autèntica *ars celebrandi*¹⁷.

28.— Que hom eviti la pèrdua del sentit sagrat de la celebració cristiana i els personalismes que amaguen el veritable tresor de l'obra de Crist per mitjà de la litúrgia¹⁸.

29.— Que s'instaurin, en el temps oportú, els ministeris de lector/a, acòlit/a al servei de la diòcesi.

¹⁷ Constitució *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, 22,3.

¹⁸ Cf. Francesc, *Desiderio desideravi*, 54.

30.— Que les «celebracions dominicals i festives en espera de prevere» tinguin en la nostra diòcesi un caràcter extraordinari. En cap cas, una celebració en espera de prevere no ha d'estar en paritat amb la celebració de l'Eucaristia dominical, tant en el mateix diumenge o festa com en el dissabte o vigília de la festa. Els diaques que presideixen la celebració i els laics que les dirigeixin han de seguir els rituals oficials i les normes donades per l'Església.

Els sagraments

31.— Que en l'administració dels sagraments es tingui ben present que sempre ha de prevaler el bé de les persones, sense menystenir allò que és necessari per a la seva autèntica i fructuosa recepció.

32.— Que tots els qui tenen protagonisme en l'administració d'un sagrament estiguin ben preparats, en aquests moments de forta secularització. Tots els sagraments demanen la fe en Crist i les degudes disposicions.

33.— Que es faci prevaler la celebració comunitària dels sagraments¹⁹.

PROMPTES A LA FORMACIÓ

34.— Que la formació sigui tinguda com a realitat fonamental de la vida eclesial en tots els àmbits. La formació cristiana, viscuda en la caritat, es caracteritza per ser integral, querigmàtica, testimonial i fraternal, segons el Magisteri i la Tradició eclesials, i que

¹⁹ Constitució *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, núm. 37.

tingui com a finalitat la conversió personal i comunitària, des del trobament personal amb Crist.

35.— Que la formació en l'Església respongui sempre al repte fonamental dels cristians enmig del món: ser autèntics deixebles i missioners de Crist, creients i creïbles, enmig de la societat.

36.— Que en el camp de la formació totes les instàncies eclesials «superiors» serveixin i ajudin les altres instàncies, a fi que la formació, necessària i fonamental per a la vida i la missió de cada cristià i de tota la comunitat, es faci de manera adequada.

PROMPTES AL GUST DE LA PREGÀRIA

37.— Que les parròquies siguin autèntiques «escoles de pregària»²⁰.

38.— Que des de la centralitat de la celebració de l'Eucaristia dominical s'entengui la importància de la pregària, relació viva amb Déu, tant en la intimitat del cor com en família i en grups, per a la vida i el testimoniatge del cristià.

39.— Que es redescobreixi la litúrgia de les hores i la pregària d'adoració eucarística; sense oblidar la pregària dels pobres, que és el sant rosari de la Verge Maria, i altres pràctiques devocionals, que tant de bé fan a les persones i a les famílies, com a formes d'oració eclesials que enforteixen la comunió amb Déu i la vida cristiana.

²⁰ Cf. Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, núm. 33.

APLEGATS EN L'ESGLÉSIA

En l'Església de Vic que fa visible l'Església una, santa, catòlica i apostòlica²¹

40.— Que s'activi la consciència de pertinença a l'Església, universal i particular.

41.— Que en les parròquies i comunitats se celebri, de manera periòdica i quan ho permetin les normes litúrgiques, la missa per l'Església particular²².

42.— Que s'assumeixi que la nostra Església diocesana, rica d'un gran llegat espiritual, cultural i patrimonial, és cridada a ser més i més missionera i evangelitzadora, ja que estem en «territori de missió». Aquesta realitat ens demana de viure i treballar fixant-nos en les coses essencials. La pobresa que patim no ens ha d'impedir la missió, sinó que ens ha d'ajudar a viure amb més fidelitat la nostra identitat com a Església.

En comunió, participació i missió

43.— Que visquem la sinodalitat com el camí que espera el Senyor per a la nostra Església, amb la certesa que la comunió, la participació i la missió, viscudes personalment i comunitàriament, seran capaces de revitalitzar les nostres comunitats, formades per creients amb zel per l'anunci evangelitzador.

44.— Que s'enforteixin amb la dinàmica sinodal totes les estructures i organismes de comunió eclesials (Consell Diocesà de Pastoral, Consell del Presbiteri, Col·legi de Consultors,

²¹ Cf. Oració col·lecta de la missa per l'Església particular.

²² Missal Romà, misses i oracions per motius diversos, I: Per la santa Església; E: Per l'Església particular.

Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics, Consells Pastorals Parroquials/Interparroquials, Consells d'Assumptes Econòmics Parroquials/Interparroquials, i altres de semblants).

45.— Que els estatuts i reglaments de funcionament de cada organisme de comunió, a tots els nivells —tant diocesà, com parroquial, interparroquial o comunitari—, incloguin la sinodalitat i l'evangelització com a eixos de la seva dinàmica i de la seva missió, tenint en compte els joves, els nouvinguts i els pobres.

46.— És tasca pròpia del bisbe diocesà, dels vicaris generals i episcopals, així com dels arxiprestos, la vetlla per la presència i bon funcionament dels organismes de comunió a tota la diòcesi.

47.— Que qualsevol reestructuració diocesana tingui en consideració la complexitat territorial, tant rural com urbana, a fi que sigui possible la missió evangelitzadora a tot arreu.

Compromesos en el sosteniment de la nostra Església

48.— Que tota la comunitat eclesial prengui consciència de la importància del sosteniment de la nostra Església, basada en la comunió de béns, per a acomplir la seva finalitat pròpia. S'ha de promoure una cultura de la responsabilitat de tothom en cada un dels àmbits, tant en les parròquies com en la diòcesi. La generositat en la comunió de béns és expressió de l'estima a la missió de l'Església.

49.— Que es revisin les normes sobre la comunió diocesana de béns.

50.— Que es facin, de manera periòdica, campanyes amb l'objectiu de conscienciar els fidels en el seu deure de mantenir la nostra Església.

51.— Que s'incentivin les diverses modalitats d'ajuts econòmics a la diòcesi i a les parròquies, sigui mitjançant donatius, llegats o altres formes.

52.— Que es defineixi en què consisteix el patrimoni estable del bisbat²³ i se'n respecti la integritat.

53.— Que tots els béns diocesans siguin objecte de cura i es facin valer, a fi que serveixin per a les finalitats pròpies de l'administració dels béns eclesials: la caritat, l'evangelització, el culte i el sosteniment del clergat i dels treballadors del bisbat.

54.— Que la transparència en matèria econòmica esdevingui plena en totes les institucions eclesials. S'ha d'elaborar una memòria econòmica i d'activitats de manera periòdica en cada àmbit i que estigui a l'abast de tothom.

55.— Que s'actui sempre amb eficiència, justícia i sostenibilitat, complint en tot moment la normativa eclesiàstica o civil.

²³ Codi de Dret Canònic, cc. 1285 i 1291.

Creïbles

EN UNA ESGLÉSIA ACOLLIDORA

En escolta, restant oberta

56.— Que s'impulsi la cultura del trobament i l'acompanyament, des del convenciment que els cristians s'han de distingir com a persones que tenen temps per als altres. Ha de ser una meta a aconseguir i una tasca en què tots s'han de sentir implicats. En una societat cada vegada més individualista, l'Església s'ha de manifestar com a propiciadora de l'escolta i el trobament de les persones.

57.— Que tots els fidels cristians prenguem consciència que hem de ser més acollidors amb les persones que s'acosten als àmbits eclesials, especialment a les parròquies —els qui venen per demanar un sagrament, els qui ho fan ocasionalment—, utilitzant un llenguatge senzill i positiu per a transmetre la novetat de l'Evangeli i la paraula d'esperança que comporta.

58.— Que tot cristià compregui que té el deure de convidar explícitament els altres a participar en els grups i les activitats eclesials, així com oportunament a la celebració de l'Eucaristia.

59.— Que els temples parroquials i altres esglésies significatives en les ciutats i en els pobles, en la mesura possible, tinguin un horari d'obertura diària que faciliti, més enllà de les celebracions, un espai de silenci per a la visita al Santíssim, la pregària personal i la pràctica de les devocions. També s'haurà d'oferir, segons les possibilitats de cada comunitat, un servei d'atenció i escolta, especialment per a adolescents i joves.

60.— Que es prengui consciència de les necessitats que tenen les persones amb discapacitats, tant auditives com visuals, així com de mobilitat o intel·lectuals, i es revisi l'accessibilitat en tots els centres de culte i pastoral de les parròquies i comunitats, per tal que les persones amb discapacitat puguin accedir, participar, entenent-les i vivint-les, en les celebracions i altres activitats. S'han de cercar els mitjans necessaris per a la veritable inclusió, comunió i participació de tothom, cadascú amb les seves capacitats.

61.— Que cada comunitat cristiana maldi per aconseguir que l'Església sigui «hospital de campanya», el lloc de la misericòrdia gratuïta «on tothom pugui sentir-se acollit, estimat, perdonat i encoratjat a viure segons la bona nova de l'Evangeli»²⁴.

Oberta als nouvinguts, vivint l'hospitalitat

62.— Que es creï la Delegació Diocesana de Migracions, la qual ha de tenir com a finalitat acompanyar les parròquies en la seva tasca d'acollença dels nouvinguts.

63.— Que les parròquies, amb la Delegació Diocesana de Migracions, vetllin per l'acolliment, fruit de la caritat cristiana, que implica l'ajut per a la integració i l'intercanvi de dons, sense oblidar l'atenció espiritual dels nouvinguts, especialment pel que pertoca a les per-

²⁴ Cf. Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 114.

sones i famílies catòliques, a fi que puguin créixer en la fe i no perdin la seva identitat profunda en un medi molt secularitzat.

64.— Que en les celebracions de la missa dominical i dels sagraments, així com en les exèquies, es tingui sempre en compte la presència dels nouvinguts, tant en la llengua en què se celebra com en altres elements, de tal manera que s'expressi l'acolliment de la comunitat cristiana.

ESSENT PROMOTORS DE FRATERNITAT

65.— Que s'afavoreixin en les comunitats parroquials les trobades fraternals, aprofundint la missa dominical com a font i cimal de la fraternitat i propiciant altres trobades festives — àpats, lleure, convivència, sortides, pelegrinatges...— al redós de la celebració eucarística.

66.— Que es prengui consciència que la primera norma per a l'evangelització és el testimoni de fraternitat entre els membres de les parròquies i comunitats —«Mireu com s'estimen», deien els coetanis dels primers cristians—. L'escàndol de la divisió i la crítica destructiva són un contratestimoni de fraternitat que dificulta la fe en el cor dels petits i pobres.

ROSTRES DE LA MISERICÒRDIA

67.— És un deure primordial dels sacerdots ministerials que tot cristià pugui accedir fàcilment als sagraments. En particular, s'ha de regular la disponibilitat dels preveres per a l'escolta dels fidels cristians en la seva necessitat de la misericòrdia divina, tant en el sagrament de la reconciliació com en l'ajut per mitjà del consell i de la direcció espiritual. El bisbe diocesà i els rectors de parròquies, com a pastors, han de fer realitat el dret que tenen els fidels a aquest ajut sacramental i pastoral.

68.— Que en tots els temples públics, tant parroquials com altres amb culte quotidià o periòdic, hi hagi un horari concret i real per a afavorir la recepció del sagrament de la penitència.

69.— Que el servei en els hospitals i residències d'ancians i malalts sigui una prioritat pastoral, tant per al bisbe diocesà com per als rectors de les parròquies, sense oblidar el deure del rector respecte als feligresos que estan en hospitals o residències.

70.— Que l'acompanyament en el dol per la mort d'un ésser estimat, tant personalment com comunitàriament, esdevingui un testimoniatge de caritat que no sigui oblidat en la pastoral eclesial. Tant en la preparació de les exèquies com en el temps de dol, el rector amb la comunitat ha de vetllar per l'atenció personal i l'ajut que sigui necessari.

CUROSOS DE LES PERSONES I DE LA CREACIÓ

71.— Que l'ecologia integral, que posa la persona humana en el centre²⁵ i té cura de la casa comuna²⁶, rebuda de mans de Déu creador, sigui un punt de referència per als cristians i que es faci realitat en la vida quotidiana.

72.— Que es creï una comissió diocesana, la qual, mitjançant l'estudi i aprofundiment de l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc, faciliti el coneixement de les intuïcions i línies a seguir que proposa aquest document pontifici per als individus, les comunitats, les parròquies, la diòcesi, la societat.

²⁵ Cf. Francesc, *Laudato si'*, núms. 90 i 118.

²⁶ Cf. Francesc, *Laudato si'*, núm. 13.

Església que «té com a objectiu eixamplar encara més el Regne de Déu»

EVANGELITZACIÓ

73.— Que es potenciï la Delegació Diocesana d'Evangelització, en col·laboració amb altres delegacions implicades, per a acomplir la seva missió de donar suport a les parròquies a complir el manament missioner de Jesús: *Aneu per tot el món i feu deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot el que us he ensenyat*²⁷. De manera particular, amb vista a practicar una opció missionera «capaç de transformar-ho tot, a fi que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixin en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació»²⁸.

74.— Que la Delegació Diocesana d'Evangelització, des de la seva missió de servei a les persones i les parròquies, doni eines i promogui trobades de formació i pregària per tal d'afavorir el creixement espiritual i personal dels fidels i esdevenir així més i més deixebles i missioners de Crist.

²⁷ Mt 28,19-20.

²⁸ Cf. Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 27.

75.— Que es fomentin, arreu de la diòcesi, equips de pregària i d'intercessió per donar suport a l'evangelització. La pregària és l'avantguarda de la lluita missionera.

76.— Que les eines de primer anunci es presentin i promoguin, amb discerniment, perquè siguin un ajut a les parròquies i arxiprestats en la seva missió evangelitzadora.

77.— Que els equips de primer anunci i evangelització en el si de les parròquies i comunitats s'impulsin i es promocionin per a una més gran incidència i efectivitat. Aquests equips han de tenir ben present la potencialitat de la pietat popular, pròpia de cada lloc, on es fa present que «el poble s'evangelitza a si mateix»²⁹.

78.— Que s'afavoreixi la presència dels creients a la plaça pública i als areòpags actuals. S'ha de fomentar el diàleg amb el món universitari, el de l'art i el de la cultura. El valuós patrimoni artístic i cultural de la nostra diòcesi haurà de ser potenciat en la seva dimensió evangelitzadora.

79.— Que es creïn espais d'interpretació dels canvis socials per a poder donar una resposta clara i explícita, a la llum de la doctrina social de l'Església, amb criteris cristians i amb esperança. Tot membre de l'Església ha de ser un veritable interlocutor dels seus germans i un transformador de la realitat segons el disseny de Déu.

²⁹ Cf. Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 12.

COMPROMESA EN LA TRANSMISSIÓ DE LA FE

Família

80.— Que es faci un treball integral amb tots els actors eclesials implicats, directament o indirectament, en la pastoral familiar. La família i la vida són dos dels grans reptes de la pastoral de l'Església en aquests moments d'incertesa pels intensos atacs a l'antropologia cristiana. Diocesanament s'ha de treballar amb les famílies cristianes, donant-los suport i proveint-los d'estructures que els ajudin a afrontar els grans reptes del nostre món, des de la consciència que la família és insubstituïble per a la transmissió de la fe.

81.— Que el treball amb els joves i els infants en els àmbits de la catequesi i de l'escola inclogui també, d'acord amb els pares, la formació en la grandesa de l'amor i de la sexualitat humana.

82.— Que per als laics de la nostra diòcesi la vida matrimonial i familiar constitueixi un dels camps prioritaris de la seva vocació específica en la missió de l'Església, des de la certesa del valor únic i insubstituïble de la família cristiana per al present i futur de la comunitat cristiana i de la societat.

83.— Que es proposi amb valentia la família cristiana com a exemple de sana relació amb els altres i amb la creació.

84.— Que s'obrin més i més les parròquies a les famílies, oferint convivències, recessos, estones de pregària, a fi que la parròquia esdevingui encara més família de famílies, família en la fe i comunitat de comunitats.

85.— Que la comunitat cristiana afavoreixi les famílies que viuen la generositat de l'amor fecund. La bellesa del matrimoni i de la família com a santuari de l'amor i la vida ha de ser present en la predicació, la catequesi i la formació de l'Església.

86.— Que es potenciï l'activitat dels centres d'orientació familiar (COF), o realitats similars de suport a les famílies cristianes, per a resoldre problemes matrimonials i pater-no-filials, fent-los presents en tota la geografia diocesana. S'hauran de proveir de voluntaris i tècnics degudament capacitats per a la tasca encomanada.

Catequesi

87.— Que la Delegació Diocesana de Catequesi s'encarregui de revisar i millorar cada dia més la formació dels catequistes, així com la capacitat de donar resposta, per mitjà dels mètodes i dels accents, a les necessitats de cada persona i de cada moment. La catequesi és fonamental per al present i el futur de la fe cristiana en aquesta terra.

88.— Que la catequesi sigui fidel a la transmissió de la fe de l'Església, per mitjà dels catecismes degudament aprovats, on s'expressa aquesta fe. A més, ha de reflectir la intuïció de la iniciació cristiana, seguint els processos propis del qui avança en el camí de la fe, des d'una crida inicial fins a la recepció dels sagraments i el seguiment de Crist com a deixeble missioner d'ell. La comunitat cristiana i la celebració de la missa dominical han de ser experiències viscudes pels infants i joves, per a una adequada catequesi cristiana.

89.— Que en els àmbits de comunió diocesans s'estudiïn i es revisin les qüestions concretes referents a la catequesi (edat, materials, formació, llocs...), per tal que aquesta pugui accomplir la seva missió fonamental per a les comunitats i la mateixa Església.

90.— Que s'estableixin en les parròquies processos continuats de formació en la fe, on els sacraments es vagin celebrant, evitant, d'aquesta manera, que la recepció dels sacraments esdevingui una meta final amb l'abandonament de la pràctica cristiana.

91.— Que s'instauri, en el temps oportú, el ministeri de catequista al servei de la diòcesi³⁰.

Catecumenat

92.— Que el catecumenat diocesà, com a institució que acull i acompanya els adults en el seu desvetllament de la fe que duu als sacraments de la iniciació cristiana, continuï essent una realitat actual en la nostra Església de Vic, cridada a créixer en el servei als qui truquen a la porta de la nostra comunitat, a fi que els donem a conèixer la riquesa inexhaurible del Crist, el qual obre un horitzó nou a l'esperança indefallent. Per això, tota persona adulta que es prepari per a rebre el baptisme ha de passar pel Catecumenat Diocesà.

93.— Que es revitalitzi el Catecumenat Diocesà, amb la preparació dels qui acullen i acompanyen els catecúmens en el seu procés.

94.— Que es potenciï el coneixement i l'ús del *Ritual d'iniciació cristiana d'adults* (RICA), per part dels preveres i diaques, així com dels col·laboradors del catecumenat d'adults.

95.— Que es tingui present que el material per a la formació dels catecúmens ha de ser l'aprovat pel bisbe.

³⁰ Francesc, *Motu proprio, Antiquum ministerium*.

96.— Que, de cara a la recepció del baptisme, s'estudii el temps de preparació, així com els criteris de discerniment dels candidats.

Escola

97.— Que es potenciï la Delegació Episcopal d'Ensenyament, redefinint-ne la identitat i els objectius; així com els instruments necessaris per a complir la seva missió al servei de l'educació dels infants i joves en l'àmbit de l'escola, tant la pública com la catòlica.

98.— Que es promogui un Consell per a l'Educació Catòlica en tot el nostre bisbat, amb la participació de les delegacions i institucions implicades.

99.— Que s'afavoreixi la coordinació de les escoles catòliques, a fi d'ajudar-les a ser fidels a la seva identitat i a continuar la seva oferta per a l'exercici de la llibertat dels pares a escollir l'escola d'acord amb la seva opció religiosa.

AL SERVEI DE LA CARITAT

Compromís amb els més necessitats - Càritas

100.— Que Càritas sigui present en tota parròquia. Si no és possible una estructura pròpia, ha d'haver-hi sempre persones encarregades dels pobres, tant els propis del lloc com els d'arreu. De la mateixa manera, no pot mancar mai en el Consell Pastoral Parroquial la presència d'algú que representi la caritat organitzada de l'Església, que és Càritas.

101.— Que l'atenció espiritual d'anunci de Crist no manqui mai en una veritable acció caritativa eclesial. L'acolliment i atenció als pobres no ha d'oblidar l'aspecte missioner i evangelitzador. *Els pobres són evangelitzats*, va dir Jesús als deixebles de Joan Baptista que li preguntaven si era ell el Messies (Mt 11,5).

102.— Que les persones en exclusió social siguin prioritàries en l'acció social i caritativa de l'Església. Tenir les persones adequades, així com les eines que ajudin a connectar amb aquestes persones, és una tasca de tota la diòcesi en els diferents àmbits d'acció pastoral. Necessitem autèntics missioners entre els descartats de la societat.

103.— Que es creïn programes de formació en la doctrina social de l'Església. Cal servir-se de les estructures formatives existents per a acomplir la missió de donar a conèixer la riquesa de l'Església en la seva doctrina social, i la consegüent formació dels laics per a la seva inserció en la societat.

104.— Que s'organitzin en el bisbat uns exercicis espirituals per a la preparació de «missioners» destinats a encarnar-se entre els nostres propis descartats.

Pastoral de la salut

105.— Que en cada parròquia s'asseguri el servei pastoral als malalts i a les persones grans impossibilitades. Aquest servei és un deure directe del rector, que l'ha d'exercir amb la col·laboració d'altres preveres, religiosos i laics degudament preparats i competents. Els malalts i ancians tenen dret al servei ministerial dels sacerdots.

106.— Que se suscitin els carismes de servei als malalts i ancians, com a cosa pròpia de tota comunitat cristiana. Els equips de visitadors de malalts en l'àmbit parroquial, en les

llars o en els centres sociosanitaris són de gran utilitat i s'han d'afavorir i preparar amb la formació adequada.

107.— Que la cura del personal sanitari i assistencial catòlic sigui una tasca pròpia de la Delegació Diocesana de Pastoral de la Salut, així com suscitar persones amb vocació de servei religiós en els hospitals.

108.— Que es desvetlli el desig de la recepció del sagrament de la unció dels malalts quan es presenta una afecció greu o s'arriba a l'ancianitat. S'ha d'assegurar, de part del bisbe i dels preveres, el dret dels fidels a la recepció d'aquest sagrament de guarició quan sigui demanat per ells. La recepció fructuosa d'aquest sagrament demana una formació adequada entre el poble cristià³¹, tant en la catequesi com en la predicació.

109.— Que s'administri el sagrament de la unció de malalts a qui ho demani, tant en la llar familiar com en els hospitals o centres sociosanitaris. Seria bo que en les parròquies i comunitats es fessin una vegada a l'any, en el temps de Quaresma o en el de Pasqua, celebracions comunitàries de la unció dels malalts³².

110.— Que es tingui sempre en compte que la unció dels malats demana per la seva naturalesa, quan sigui possible, la recepció prèvia del sagrament de la reconciliació.

Pastoral penitencière

111.— Que la Delegació Diocesana de Pastoral Penitencière sensibilitzi sobre la realitat dels presos, tant en la demarcació del nostre bisbat com en altres centres, especialment

³¹ Cf. Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 1516.

³² Constitució *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, núm. 27

per als qui són de la nostra diòcesi. La formació de grups de voluntaris és de gran ajut per al servei religiós i humanitari dels reclusos.

112.— Que es promocionin, en la mesura possible, activitats de primer anunci en l'àmbit penitenciari.

113.— Que el bisbat, per mitjà de la Delegació de Pastoral Penitenciària i de Càritas, faci realitat les llars d'acolliment per als presos que surten de permís o que estan en procés de reinserció.

Acompanyament de les persones en diferents situacions vitals

114.— Que s'expliciti, tant en la predicació com en la formació cristiana, la necessitat de l'acompanyament de la fe de tot cristià en la quotidianitat per al creixement de la persona en els processos de seguiment de Crist. Suscitar, discernir i formar membres de la comunitat amb aquest carisma, des del convenciment que ningú no pot acompanyar un altre si ell no es deixa acompanyar en la fe. Són de gran utilitat, per a fomentar l'acompanyament personal, els grups de formació, pregària i amistat en les parròquies i comunitats.

Aquests Decrets Sinodals han estat subscrits i promulgats per Decret episcopal 18/2023, de data 17 de setembre del 2023, signat per Mons. Romà Casanova i Casanova, bisbe de Vic, a la catedral basílica de Sant Pere de Vic, en la commemoració de l'aniversari de la dedicació d'aquesta catedral.



Paraula d'esperança del bisbe a la diòcesi

Recollint l'aportació d'un grup sinodal, us dic: «Els nostres temps no són fàcils, encara que cap temps no ho ha estat. En cada moment hi ha dificultats i contrarietats. Assistim evidentment a un tombant de la història i la mirada que ens pertoca de fer als creients no és mai la del pessimisme o la derrota, sinó la de l'esperança. El Senyor és amb nosaltres, mai no abandona la seva Església.»

I per això, amb humilitat, responsabilitat i confiança, exhortem-nos mútuament perquè, en comunió d'amor i caritat, siguem Església acollidora, bona notícia enmig del món. El Senyor ens ha atorgat de viure en aquest moment de la història perquè gràcies a la nostra fe ressoni el seu nom a tota la terra. Com diu Jesús: *No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne* (Lc 12,32).

La paraula d'esperança i de missió que en el meu cor sento que us haig de donar, després del treball esmerçat, tant en els grups sinodals, com en l'Assemblea Sinodal, és convidar-vos a contemplar la realitat des de la mirada de Déu, que sempre és amorosa i atenta, acollidora i misericordiosa. En la mesura en què siguem capaços de fer aquesta mirada des del Senyor, se'ns obrirà al davant un horitzó ample per a viure la nostra fe cristiana, des de l'arrel, que no es cap altra que Jesucrist, viu i present enmig de la seva Església i en el món.

Al nostre davant s'obre l'horitzó de la diversitat enriquidora en les nostres parròquies i comunitats, en la nostra Església diocesana: una Església amb una gran riquesa de tradició, tant en santedat com en missió; riquesa espiritual, apostòlica, de servei educatiu i assistencial, amb el seny de les persones que la formen, i, sobretot, amb l'amor per la nostra diòcesi, com a esposa de Crist, peregrinant en aquesta terra.

El qui hem viscut les diferents etapes del *Sínode per l'esperança* en la recerca de la voluntat de Déu amb seriositat, noblesa, dedicació, pregària, escolta, no podem perdre tot això, sinó que aquesta ha de ser la manera de treballar pastoralment. Tenim al davant el gran repte d'assumir la sinodalitat com a estil de treball. Penso que és hora de dir-nos mútuament que ja n'hi ha prou de les divisions ideològiques que s'han escolat en la nostra pastoral i en el servei de les comunitats.

Estem en un canvi de paradigma; no en una època de canvis, sinó en un canvi d'època. Les divisions ideològiques intraeclesials haurien de ser cosa de temps passats. Discutíem, perquè pensàvem que teníem molt, quan de fet anàvem perdent; això sí, a poc a poc, com l'hemorroïsa de l'evangeli (cf. Mt 9,20). Per això, com ella, necessitem la humilitat de voler tocar la borla del mantell de Jesús, des de sota, per guarir-nos de l'hemorràgia de les divisions (cf. Mt 9,21).

Ara és temps d'unir forces, de compartir, d'escoltar-nos mútuament, de cercar, caminant junts, la voluntat de Déu, en el discerniment eclesial. Ens hem de posar tots, començant per mi mateix, a l'escolta de la Paraula i dels germans per veure què demana el Senyor a cada un de nosaltres i a les nostres parròquies i comunitats. L'horitzó de la missió ha de ser la nostra prioritat. Per a aconseguir-ho necessitem redescobrir-nos més i més creients i lluitar per ser creïbles, amb la gràcia de Déu, enmig del nostre món; no pas per a viure en la tranquil·litat, sinó en la santa inquietud dels qui senten la urgència de dur l'Evangeli al cor de tantes i tantes persones que no coneixen Crist ni viuen en la comunió de l'Església

catòlica. L'Església existeix per a evangelitzar: aquesta és la nostra tasca ineludible, d'avui i de sempre, i nosaltres, en aquest tombant de la història, volem estar a l'altura del que l'Esperit ens demana. El que tenim entre mans és molt important!

Per això, us torno a repetir, estimats germans, en aquest moment del Sínode Diocesà, que hem de fer reviure l'esperança en els nostres cors. Aquesta Església de Vic, formada per tots nosaltres, viu amb fe la crida del Senyor a passar de les tenebres a la llum i testimoniar l'amor que no mor mai; una fe que ens obre a l'esperança: l'amor de Déu no ens abandona mai. Tenim una llarga història, remuntant-nos més enllà del segle VI. I en aquesta història constatem que el Senyor mai no ha abandonat la seva Església. Posant la confiança en ell que ens diu avui de nou: *Jo soc amb vosaltres, dia rere dia fins a la fi del mon* (Mc 28,20), tornem a llançar-nos al mar del món, sense por ni recança, escoltant la crida de Jesús a Simó: *Tira endins, i caleu les xarxes per pescar* (Lc 5,4). No oblidem que hem celebrat el *Sínode per l'esperança* per viure aquesta virtut teològica i dur-la al nostre món.

Maria, mare nostre, mare de l'Església,
acompanyeu-nos en el camí de la missió.

Vetlleu sempre per nosaltres,
a fi que el «somni» de Déu per a la nostra Església de Vic
es faci realitat per a la salvació dels homes
i per a glòria del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Amén.

ÍNDEX

EL SÍNODE DIOCESÀ.....	3
CONTEXT CULTURAL I RELIGIÓS.....	5
CRÒNICA DEL SÍNODE DIOCESÀ.....	11
DECRETS SINODALS	21
CREIENTS	23
Conversió i discerniment de la voluntat de Déu	23
Units per una sola fe	24
A l'escolta de la Paraula de Déu	25
Que celebren i viuen de l'Eucaristia	26
El diumenge i l'Eucaristia	26
Litúrgia, ministeris i celebració	28
Els sagraments	29
Promptes a la formació	29
Promptes al gust de la pregària	30
Aplegats en l'Església	31
En l'Església de Vic que fa visible l'Església universal	31
En comunió, participació i missió	31
Compromesa en el sosteniment de la nostra Església	32
CREÏBLES	34
En una Església acollidora	34
En escolta, restant oberta	34
Oberta als nouvinguts, vivint l'hospitalitat.....	35
Essent promotors de fraternitat	36
Rostres de la misericòrdia	36

Curosos de les persones i la creació	37
ESGLÉSIA QUE «TÉ COM A OBJECTIU EIXAMPLAR ENCARA MÉS	
EL REGNE DE DÉU»	38
Evangelització	38
Compromesa en la transmissió de la fe	40
Família	40
Catequesi	41
Catecumenat	42
Escola	43
Al servei de la caritat	43
Compromís amb els més necessitats – Càritas.....	43
Pastoral de la salut.....	44
Pastoral penitenciària.....	45
Acompanyament de les persones en diferents situacions vitals	46
PARAULA D'ESPERANÇA DEL BISBE A LA DIÒCESI	47



SÍNODE

PER L'ESPERANÇA

BISBAT DE VIC 2019-23